

Arrest

nr. 123 628 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 5 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Kernvaststelling van de bestreden beslissing is dat de vervoegde vreemdeling, zijnde in casu de echtgenoot van de verzoekende partij, niet bewijst dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet teneinde in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat deze laatsten niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden, nu het gezin geniet van langdurige werklozensteun zonder actief naar werk te zoeken.

Waar de verzoekende partij betoogt dat verkeerdelijk wordt gesteld dat zij niet actief genoeg naar werk zoekt, terwijl bewijzen van het tegendeel werden aangebracht en “dit nog niet eens als criterium weerhouden werd als één van de voorwaarden van artikel 10”, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gestelde in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet eraan tilt dat haar echtgenoot die als referentiepersoon het recht op gezinshereniging voor de verzoekende partij geopend heeft, slechts loonfiches heeft voorgelegd die zelfs samengeteld met de bedragen op de loonfiches van de verzoekende partij geen toereikend bedrag bereiken, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen, dan wel onvoldoende, bewijzen voorliggen dat hij actief naar werk zoekt. De verzoekende partij betwist dit niet en bevestigt expliciet dat “de vervoegde persoon werkloosheidsuitkeringen en PWA uitkeringen geniet”. Bij de loutere stelling dat “bewijzen van het tegendeel werden aangebracht”, kan zij de motieven van de bestreden beslissing evenmin weerleggen. Minstens maakt zij niet aannemelijk met welke stukken de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat zij andere stukken dan deze die worden besproken in de bestreden beslissing en waarop deze beslissing aldus is gebaseerd zou hebben voorgelegd.

Ten overvloede, zelfs indien artikel 11, § 2, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet juncto artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet – waarnaar uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt verwezen - aldus moet worden geïnterpreteerd dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinsleden, blijkt niet dat de verzoekende partij actief naar werk zocht, dan wel voldoende inkomsten had. Zij betoogt dat zij loonfiches bijbrengt van februari en april 2013, maar de stukken van het administratief dossier leren dat deze loonfiches voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij ter kennis werden gebracht, zodat het de verwerende partij dan ook niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, dan wel hierover te hebben gemotiveerd.

Waar zij er nog op duidt dat het niet wordt betwist dat zij de echtgenote van de vervoegde persoon is en evenmin werd bewezen dat er een breuk zou zijn in de gezinsband, dient vastgesteld voor wat betreft de in de bestreden beslissing gedane afweging zoals vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij zwaarder in de balans laat doorslaan, de korte duur van het verblijf in België, alsmede het gegeven dat het gezin langdurige werklozensteun ontvangt zonder actief naar werk te zoeken. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het als echtgenoten een gezinsband beleven zich afspeelt tijdens een periode van nauwelijks drie jaar verblijf in het Rijk, daar waar de verzoekende partij voor het overige in haar land van herkomst heeft verbleven en er niet meer voldaan wordt aan een essentiële voorwaarde voor haar verder verblijf in het Rijk. De Raad

kan de gedane afweging dan ook onmogelijk kennelijk onredelijk achten of van oordeel zijn dat de balans in de andere richting dient door te slaan louter op basis van elementen die een gezin kenmerken, namelijk het hebben van een echtgenoot.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending van formele motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 maart 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond, betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat het de vraag is van laatstgenoemde om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij stelt verder te volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij op 5 maart 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 17 februari 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET